Omkring Jens Rasmussen og Kennel Vildtmanden

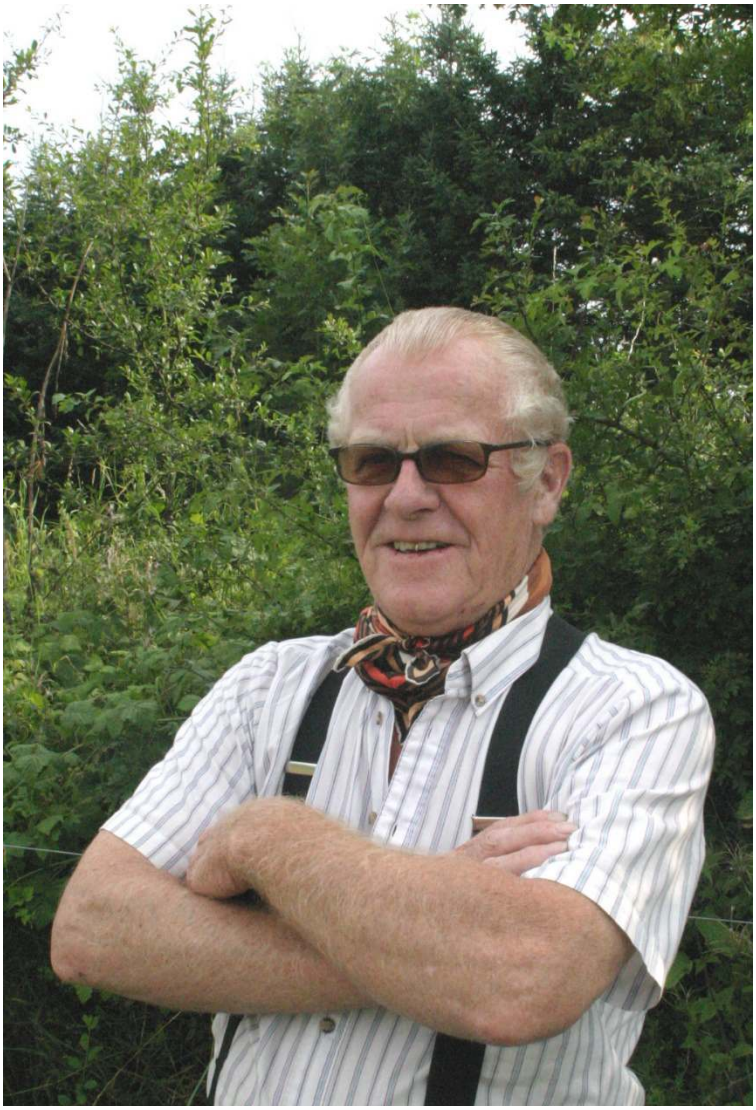

Da jeg mødte Jens på familiedagen ved Årup, bemærkede jeg straks, at han har fået et andet look. Hestehalen var pist væk. Den hale, som han anlagde, da det kneb med at sælge de bygninger, hvor han gennem en 17-årig periode drev vildthandel. Nu er bygningerne omsider solgt. Jeg synes, at det nye look klæder ham.

Jen er vokset op på en gård i det sydvestsjællandske, og som så mangen bondeknøs var han vældigt interesseret i jagt, som han selv startede i en meget ung alder. Det afstedkom en knaldende lussing, da han leverede sin første hare. Det var vist noget med, at knægten ikke havde styr på fredningstiden.

På hans hjemegn var den foretrukne jagthund pointeren, ja, der var da også nogle settere. 15 år gammel får han sin første hund, Jimmy af Gørlev, som han gik på jagt med uden nogen særlig dressur, som Jens ikke kendte noget til. Jimmy stod, apporterede og kom, når Jens kaldte. Det var dengang, der var bøhmske høns, der fløj 100-150 m, inden de smed sig. De var noget større end vore dages høns. Fasaner var der ikke mange af, men hønsebiotopen var i top: varierede g relativt små marker, hvor der var plads til lidt ukrudt.

Siden da har pointeren været Jens' tro følgesvend på jagt og prøve. – Pointeren er jagtens konge, de store vidders konge, der ikke kan gå stort nok, hvis terrænet er til det, men den skal også kunne gå på en lille mark, siger Jens og fortsætter – en pointer skal gå i en smuk stil, føre sit hoved over skulderhøjde og bevæge sig i en langstrakt flad galop. Den skal gå i et intensivt og kontinuerligt søg. Det er overordentligt vigtigt, at hunden er velbygget, da den ellers ikke kan holde til at gå. Farvevariationen er underordnet, og om det er en tæve eller han, er også mindre væsentligt.

Jens mener, at vi i dag har for mange karpryggede hunde. Vi skal passe på ryglinjen, da den betinger galoppen og stilen, og han savner et bedre afspark hos en del hunde. Det er i øvrigt sådan, at den gode hund varierer sin hovedføring efter fært og vind.

Gennem årene har mange hvalpekuld set dagens lys i kennelen.- Jeg vil se avlshannen og kende dens gener mange generationer tilbage. Derved kan jeg danne mig et overblik over dyder og fejl. Min erfaring siger mig, at fejlene dukker op i 3.-4-generation. Normalt får hanhunden skyld for dårligdomme, hvilket er forkert, da tæven er mindst lige så betydningsfuld, siger Jens.

Han gør sig i øvrigt til talsmand for, at en ny hanhund passende kunne have to parringer med forskellige tæver. Herefter kunne man stoppe op og se, hvordan kuldene udvikler sig. I den sammenhæng kan man dog ikke se bort fra dressurens betydning. Matadoravl er så absolut af det onde.

Kennelnavnet kommer af Jens' erhverv, hvor mange toprestauranter henvendte sig ti 'Vildtmanden', når der skulle garantimørt vildt på menuen. I 19 år var Jens vildthandler. – Det var en sjov tid, siger han, - vi havde travlt i sæsonen og en stille tid resten af året. Stadig flere rigoristiske og bureaukratiske krav fra veterinærmyndighederne gjorde til sidst handel med vildt urentabelt, og derfor lukkede jeg biksen.

Da vi i samtalen kommer ind på dressur, bliver Jens lidt tøvende og fjern i blikket og siger så med overbevisning, at pointeren er en dejlig og hengiven hund at have i hjemmet, men at han ingen fast formel har på, hvordan han opdrager og dresserer sine

hunde. Han slår fast, at hvalpe altid er tillidsfulde. – Hvalpen render i hælene på mig, og derved opstår den kontakt, som er så vigtig. Jeg starter med at lærer den apport, når den er 8-11 uger gammel, og jeg bruger vildt, aldrig dummier. Dækøvelser starter også tidligt som leg men en vis konsekvens. Når hvalpen er 3-4 måneder gammel, kommer den med i marken, så jeg kan se, hvordan den gebærder sig. Dækfløjte og lydighed skal være i orden i marken. Der er forskel på hundes begær, men jo mere jagt desto større begær. Som fører skal man have hånd i hanke med dette, og der er fløjten så absolut det bedste middel, men begæret skal tæmmes med forsigtighed, siger han. Han er arg modstander af at træne sine hunde på udsatte høns. Det ødelægger efter hans mening hundene.

Mangen gang har han haft sine pointere med som apportører på store jagter, og de kan sagtens måle sig med andre hunde her, for med den rette skoling er pointeren en uovertruffen apportør. Flere gange har han lånt hunde ud til rypejagt. For ham er jagthunden og sportshunden et og samme.

Jens kan lide at gå på prøver. Det er spændende og har bestemt også en social side mellem slagene. -Det er på prøver, man får se, hvad en hund dur til, og det er vigtigt for avl. Nogle gange ser man kanonkuld, men,men – man skal også have dressørens betydning in mente.

Held kan spille ind. Jens fortæller med et smil om hin prøve, hvor han som nybegynder i dette metier, stillede op med Frydenlunds Jack, der var temmelig vildtsky – den kunne gå gennem en roemark med fugl uden at finde noget. Hin dag fandt den dog fugl flere gange,

vandt og blev bedste pointer, men det var en engangsforestilling. Hvad man kunne kalde ’jysk svineheld.’

To gange har Jens vundet UK på klubbens Hovedprøve, og med Bimse vandt han vinderklassen om foråret. Med Vildtmandens Haj vandt han klubbens fornemste trofæ: sølvpisken, for nu at nævne nogle af hans meritter i marken. Han føler sig meget beæret over denne hædersbevisning.

Han har også vundet en vinderklasse i Tyskland og slår i den forbindelse fast, at kan en hund gå og finde, kan den sagtens klare sig disse himmelstrøg, men ved dressurbrist er det ud til højre, og det er i orden, for dressur af hunden er nu engang hjemmearbejde..

Jens trives i Dansk Pointer Klub, hvor han har fået mange vener. Han er en mand, der ikke sidder på sine meninger. – Jeg kritiserer ikke folks hunde, men måske nok en og anden herre, siger han med et smil. Vores hunde klarer sig udmærket på prøver, løber vi ind i downår, skyldes det svipsere i avlen.

-De bygger ad h.. til på mit træningsterræn (Sengeløse og omegn), og råvildtet er ved at at tage ganske overhånd, siger han beklagende.

Jeg er nu ikke i tvivl om, at Jens i sin pensionisttilværelse fortsat vil træne der med sine kære pointere mellem veje, byggekraner og rådyr i skøn forening, så længe, det overhovedet kan lade sig gøre. Han føler uden tvivl, at han har hævd på det og vé den arme sjæl, som måtte så tvivl om samme.

Han skal selv have fat i kranerne nu, hvor han har fået solgt. Inden nytår regner han og fru Ingerlise med at rykke ind i et splinternyt træhus. Hun var ikke med til familiedagen, da hun og børnene var i gang med at flytte ud. Jens skulle jo afsted. Med sig havde han et meget smukt pointerbillede – original stregtegning, som han vandt på føromtalte prøve i Tyskland. Han skænkede billedet til klubben. På en auktion under middagen blev den solgt til en ganske pæn pris.

En smuk gestus, der vidner om en meget stor veneration for Dansk Pointer Klub.

Niels Mølgaard Ovesen

Mejrup

Sommeren 2004

Jens blev i 2008 derbyvinder med Vildtmandens Valdemar.Han gik dårligt dengang, men når han kom i de små sko, gik det an. Han blev stærkt hyldet og båret i guldstol